

πάντα διεφθάρησαν ἐν αὐτοῖς, καταστράφησαν καὶ ἀγαθαί τινες διαθέσεις τῶν Μουσουλμάνων. Πλὴν μεταξὺ τῶν γερόντων, τῆς παρελθούσης δηλαδὴ γενεᾶς, καὶ τῶν χωρικῶν εὐρίσκει τις παραδείγματα σπανίας καὶ πρωτοφανοῦς τιμιότητος καὶ εὐσυνειδησίας.

Ἀναφέρουμεν ἐν μεταξὺ πολλῶν.

Ἔρχε πωλῆσθαι τις ἵππον πρὸς Μουσουλμάνον χωρικόν, μὴ καταβαλόντα τὸ ἀντίτιμον ὅλον. Ἔτη πολλά μετὰ τὴν πώλησιν, ὁ πωλητὴς ἀπέθανεν, οὐ δεμίαν καταλιπὼν σημεῖωσιν τῆς οὐρελῆς τοῦ Ὀθωμανοῦ, καὶ ἄλλως ἀγνώστου διαμεινάσης εἰς τὴν οἰκογενεῖαν τοῦ ἀποδιώσαντος. Μετὰ πάροδον δέκα καὶ πέντε περίπου ἐτῶν, ἡμέραν τινά, τέσσαρες Τούρκοι παρουσιάζονται ζητοῦντες τὴν θυγατέρα καὶ κληρονόμον τοῦ τεθνεώτος. Ἡ κυρία ἀποκρίνεται αὐτοῖς ὅτι εἶναι ἡ ζητούμενη, τότε δὲ ὁ πρεσβύτερος τῶν Ὀθωμανῶν ἀφηγεῖται αὐτῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ πωληθέντος ἵππου.

— Ὁ ἀγοραστής, κοκκίνα, προσέθηκεν ἐν τέλει, ἀποθυήσκων θὰ ἔφερε μέγα βάρος εἰς τὴν ψυχὴν του, ἐὰν δὲν ἐπλήρωνε τὸ πρὸς τὸν πατέρα σου χρέος. Ἀλλὰ μὴ ἔχων χρήματα, σὰς στέλλει τὰ προσκεφάλαια αὐτά, καὶ σὰς παρακαλεῖ δι' ἡμῶν νὰ τὸν συγχωρήσετε, διότι δὲν κατάρθωσε νὰ σὰς τὸ πληρῶσθαι ὅλον.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ κυρία ἐμειδίασεν ἐπὶ τῇ ἀγαθότητι ταύτῃ, διότι οὐδὲν περὶ τοιοῦτου χρέους ἐγίνωσκεν.

— Μὴ γελαῖς, κοκκίνα, ἀλλ' εἰπὲ τὰς συγχωρητήριους λέξεις, εἶπεν ἄλλος ἐκ τῶν Μουσουλμάνων.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ! εἶπεν ἡ κυρία.

Οἱ Ὀθωμανοὶ ἀπῆλθον περιχαρεῖς, ἐπιτυχόντες ἐν τῇ ἀποστολῇ των.

Τὰ ἐξ προσκεφάλαια τοῦ Τούρκου, ἀφελέστατα ἄλλως, κοσμοῦσι μόνον κατὰ τὰς ἐπισήμους ἐορτάς τὴν αἵθουσαν τῆς κυρίας.

Εἶναι ἡ ἀνάμνησις τῆς τιμιότητος τοῦ Μουσουλμάνου!

ὑπὸ τοιαύτης εὐγνωμοσύνης ὁρμώμενος, ὁ Χαλλὴλ μπένης ἤσθάνετο πρὸς τὸν Χριστιανὸν εὐεργέτην του σεβασμὸν βαθύν, ἅμα δὲ καὶ φιλίαν εἰλικρινῆ, ἐκ τούτου δὲ ἐπῆλθε καὶ στενωτέρα σχέσις μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν, ὅπερ οὐχὶ σπάνιον ἐν Τουρκίᾳ. Ὡστε ἐβδόμῃς δὲν παρήρχετο, χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῶσιν ἀλλήλους.

Παρ' Ὀθωμανοῖς, ὡς γνωστὸν, ἡ εἰς τὰ χαρὲμ εἰσοδος ἀπαγορεύεται εἰς νέους, ὑπερβάντας τὸ δωδέκατον ἢ δέκατον τρίτον τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἔτους. Ἀλλ' εἰς τὸν Πέτρον ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη δὲν ἐφηρμόσθη τόσο ἀυστηρῶς, τὸ κατ' ἀρχὰς μὲν διὰ τὸ μικρὸν τῆς ἡλικίας, ἔπειτα δὲ, διότι τὸν εἶχον πλέον συ-

νειθίσῃ. Ἐλαμβάνετο μὲν ἐν ἀρχῇ πάσης ἐπισκέψεως αὐτοῦ μικρά τις προφύλαξις, ἡ σύζυγος τοῦ μπένης ἐκαλύπτετο, ἅμα τῇ παρουσίᾳ του, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἀνεπισθῆναι τὸ κάλυμμα ἀπεσύρετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀφίνον τὸ ὄρατον τῆς Ὀθωμανίδος πρόσωπον ὁρατόν, διότι ἱκανὴ δῆθεν ἀπόστασις ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν δύο παιζόντων νεανίσκων, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἱκανὴ αὕτη ἀπόστασις ἦτο πέντε μόλις βημάτων.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν μικρὰν Χαλληλίε, περὶ αὐτῆς οὐδεμία ἔτι ἐλαμβάνετο φροντίς, οὐδένα φόβον διατρεχούσης ἐκ τῶν ξένων βλεμμάτων.

Τὸ γλαφυρὸν αὐτῆς σῶμα, περιτετυλιγμένον ἐντὸς μεταξωτοῦ περικορμίου, μόλις ἐφαίνετο ὅποιον σχηματισμὸν ἤρξατο λαμβάνον, οὐδεμία δὲ χारीσσα ἐξόγκωσις διεκρίνετο ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τῆς στήθους, δυναμένη νὰ παράσχῃ ἀφορμὴν, ὅπως συλλογισθῶσιν ὅτι καιρὸς πλέον ἢ ἐπικίνδυνος εὐμορφία τῆς νὰ περιχαρὰκωθῇ ἐντὸς τοῦ λευκοῦ γιανσμὰ καὶ τοῦ βαθύος πρασίνου φερρετζέ.

Ἐλάμβανε μάλιστα πολλάκις καὶ μέρος εἰς τὰ παιγνίδια τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἀχμέτ καὶ τοῦ Πέτρου.

Θ'

Ἐν μιᾷ τῶν συνδιαλέξεων τοῦ Χαλλὴλ μπένης μετὰ τοῦ θεοῦ τοῦ Πέτρου ἐγένετο λόγος καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν δύο παιδίων.

Ὁ Χριστιανὸς διὰ τῶν πρακτικῶν αὐτοῦ γνώσεων καὶ δι' εὐγλωττίας πειστικῆς, καθὼς ἀντλούσης τὰ ἐπιχειρήματά τῆς, ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀπέδειξεν εἰς τὸν ἀμβλυωποῦντα Τούρκον, πόσον τὰ γράμματα καὶ ἡ ἐπὶ τούτων στηριζομένη ἀγωγή δύνανται νὰ ὠφελήσωσι νέον, ἐπιζητοῦντα στάδιον, ἐν ᾧ νὰ διακριθῇ. Ἀπέδειξεν αὐτῷ τὸ πλημμελὲς τῶν τουρκικῶν σχολείων καὶ ἐπὶ τέλους ἔπεισε τὸν Ὀθωμανὸν ν' ἀποσταίλῃ τὸν υἱὸν πρὸς ἐκπαίδευσιν εἰς τὸ ἐλληνικὸν τῆς πόλεως σχολεῖον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τουρκικὴν, προσέθηκεν ὁ Χριστιανὸς, ἐπιθυμῶ νὰ τὴν μάθῃ καὶ ὁ ἀνεψιὸς μου, ὥστε δυάμεθα νὰ λάβωμεν ἕνα διδάσκαλον καὶ διὰ τοὺς δύο.

Συμμαθηταὶ λοιπὸν οἱ νεανίαι μας ἐν τῷ σχολείῳ, συμμαθηταὶ καὶ ἐν ταῖς κατ' ἰδίαν παραδόσεσι· νέα αὕτη ἀφορμὴ πρὸς σύνδεσμον ἀδελφικῆς πλέον φιλίας.

(Ἐπταὶ συνήχεια) ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΓΛΑΗΣ.

Ο ΑΜΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

(ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ)

ὁ π ο

ΓΕΩΡ. Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἰδε προηγούμενον φυλλάδιον)

II

Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὰν μέρη τῆς κοίτης Λακεδαίμονος, παρὰ τὴν κλιτύν, ὅρους στερομένου μὲ πεύκας καὶ χλόην κεῖται μικρὸν χωρίον.

Αἱ παραδόσεις ἀρέσκονται εἰς τὰς οὐτοπίας, ἐγὼ δὲ ἀντιγράφω παράδοσιν, καὶ ἀρκοῦμαι νὰ εἶπω ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπερ τοῦ γεωγράφου τὸ ὄμμα δύναται νὰ εὕρῃ παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Εὐρώτα, εἶχεν ἑκατοντάδα οἰκίσκων ἀγροτικῶν, μίαν ἐκκλησίαν, ἐν σχολεῖον, τοὺς ἡλιοκαεῖς ἀγρότας, τὰς βοδῶδεις ἀγρότιδας, καὶ τὸν μικρὸν ἡρώεμας Νότην μὲ τὴν μητέρα του Νάσσων.

III.

Ὁ Νότης ἦτο τὸ προσφιλέστερον παιδίον τοῦ χωρίου. Δὲν εἶχε πατέρα, δὲν εἶχε πᾶππον, δὲν εἶχε μάμμη. Εἶχεν ὅμως μητέρα. Καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ ὀρφανοῦ ἐκαλεῖτο μήτηρ. Καὶ τῆς μητρὸς ἡ ζωὴ Νότης.

Ὁ Νότης ἦτο ὁ Βάρδος τοῦ χωρίου.

Διότι μὲ τὸν ἥχον τοῦ αὐλοῦ του ἐρρύθμιζον αἱ κόραι τὸ βῆμα ὑπὸ τὸ σκίασμα τῆς Ἰτέας Ἰστεινῆς. Διότι εἶχεν ἡδεῖαν αὐδὴν ὡς τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνης.

Τὸν Νότην ἐχαιρέτισαν δέκα καὶ πέντε Μάϊοι.

Ὁ Νότης εἶχε τῆς μελαγχολίας τὸ χρῶμα, μελανὴν τὴν κόμην καὶ δύο τὸ ὄμμα.

Ὁ Νότης δὲν ἦτο Ἐνδυμίων, ἀλλ' εἶχεν εὐρὺ μέτωπον.

Ἀλλ' ἡ μήτηρ ζηλοτυπεῖ ἤδη τὸ ὄνομα τοῦ Νότη τῆς ἐπὶ τόσον εἰς ξένα χεῖλη, καί:

— Νότη μου, λέγει, εἰς ἐσπέρην χειμῶνος παρὰ θερμὴν ἐστίαν, διατί ἐνίστε μελαγχολεῖς τόσο γλυκά; Διατί δὲν ἀκούω τοῦ αὐλοῦ σου τὸν ἥχον, τὴν μαλπὴν σου νὰ βρυκαλίζῃ τὰ σκόπη; Θέλεις νὰ σοὶ εἶπω τοὺς μύθους τῆς μάμμης, τὸ ἄσμα τῆς κόρης; νὰ σοὶ ψάλλω τὸ ἄσμα τοῦ ναύτου; Ἀγνοεῖς ὅτι τὸ μευδιαμά σου εἶναι ζωὴ μου;

— Ὡ μήτερ μου! Ἄν τὸ μευδιαμά μου ἦναι ζωὴ σου, μὴ φοβοῦ τὴν χλόην τοῦ τάφου, λέγει ὁ Νότης γεννῶν μὲ

μειδιάμα μειδιάμα εἰς τῆς Νάσσως τὰ χεῖλη.

Καὶ ὁ ἦχος τοῦ αὐλοῦ του παίζει μετὰ τὸν συριγμὸν τοῦ Βορρᾶ· καὶ μειδιᾷ ἡ μήτηρ. Καὶ ἡ μολπή του βαυκαλίζει τὰ σκότη· καὶ εἶναι εὐτυχὴς ἡ Νάσσω.

Μετ' ὀλίγον ἡ Νάσσω κλίνει τὸ μέτωπον βαρὺ, τὸ ὄμμα θολόν.

Ἡ Νάσσω εἶδε τριάκοντα καὶ πέντε πρῶτας τὴν χελιδόνα φεύγουσαν πρὸ τῆς λευκῆς χιόνης. Παρθένος εἶχε ξανθοὺς πλουσίους βρατρυχοὺς, καὶ ὁ ἀγνὸς διάκονος ἔχασε τοὺς ψαλμοὺς θεωρῶν, ὅτε ὁ υἱὸς τοῦ Μήτρα τὴν ὠδήγει νύμφην πρὸ τοῦ βωμοῦ.

Ὅτε τὸν Νότην ὁ πρῶτος Φοῖβος εἶδεν, υἱὲ τοῦ Μήτρα, ἐπιπτες ὑπὸ σφαῖραν ἀλθανοῦ τὸ λεοντῶδες ὀπίσθιον βῆμα στηρίζων τοῦ Ἀνδρούτσου ἐν τῇ ἀτυχεὶ ἐκείνῃ ἐξεγέρσει τῇ πρὸ δρόμῳ τῆς ἡμέρας τοῦ Μαρτίου.

Μετὰ τὰ δάκρυα τῆς Νάσσως ἐποτίσθησαν τὰ τραυερὰ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ σου λῖθου ἄνθη.

Υἱὲ τοῦ Μήτρα! Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ σκότους σου τὴν μέλαιναν ἐσθῆτα φέρει ἡ Νάσσω, τὸ νεκρικόν σου ἐμβλημα· οἱ βόστρυχοί της δὲν ἀναδέονται πλέον εἰς χρυσοὺν στέφος· κυματίζουν κίττω, καὶ στοναχοῦσι καὶ οὗτοι μετὰ τὴν αὐρην.

Ἄν ἡ Νάσσω ζῇ, πταίῃσι τὰ χεῖλη τοῦ Νότη:

— Μητὲρ μου, μητὲρ μου! θρηνεῖ ὁ Νότης, βλέπων τὸ ὄμμα τῆς Νάσσως νὰ πλῆν εἰς θολὸν δάκρυ, ἂν τὸ μειδιάμα ἐμοῦ τρέφῃ τοῦ βίου σου τάνθος, ἀλλ' ἐν σου δάκρυ εἰς λυγμοὺς μετὰ πνίγει. ὦ! τῆς μητρός τὸ δάκρυ σβέννει τὴν θρυαλλίδα τοῦ λύχνου τῶν τέκνων, μητὲρ μου.

Καλὴ μου μητὲρ, μειδιάσον ἀφοῦ μειδιῶ.

Ἄς ἀρχίσωμεν πάλιν τὸν καλὸν μας ἐκείνον βίον τῶν γελῶτων. Διατί δὲν μοι λέγεις τοὺς μύθους τῆς μάμνης, τὸ ἄλμα τῆς κόρης; διατί δὲν μοι ψάλλεις τὸ ᾄσμα τοῦ ναύτου; Μὴ θέλῃς καὶ πάλιν νὰ στενάζῃ ὁ αὐλὸς μου, καὶ ἡ μολπή μου νὰ βαυκαλίσῃ τὰ σκότη; Ἐλέγεν ὁ Νότης.

Ἡ δὲ Νάσσω διηγεῖται τοὺς μύθους τῆς μάμνης, τὸ ἄλμα τῆς Κόρης, καὶ μειδιᾷ τὸ παιδίον· ψάλλει τὸ ᾄσμα τοῦ Ναύτου καὶ εἶναι εὐτυχὴς ὁ Νότης.

Μειδιῶσι, μειδιῶσι . . . καὶ ῥίπτονται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ Μορφέως.

Μελαγχολεῖ τὸ εὐτυχὲς αὐτὸ σύμπλεγμα, διότι εἶναι πολὺ εὐτυχές. Διατί νὰ μὴ ἐκάλυπτε τὸν διαυγῆ των οὐρανὸν μικρὸν νέφος; μετὰ τρομάζει ἡ τόση διαύγεια. Τόση τελειότης εὐτυχίας ἐδῶ; . . . Μὴ νομίσητε τὰ μελαγχολήματά των νεφίδια· ἦσαν καὶ αὐτὰ εὐτυχία καὶ τόσον ἄρρητος, τό-

σον γλυκεῖα! διότι διελύοντα εἰς κρότον φιλήματος φιλοστόργου, εἰς μειδιάμα, εἰς διήγησιν, εἰς αὐλόν, εἰς μολπὴν . . . καὶ ἐδίωκον τὸ δάκρυ. Ἀλλὰ τὸ δάκρυ πρέπει νὰ τῆφνῳμεν νὰ ῥέῃ, νὰ νακουφίῃ καὶ αὐτὸ τὴν εὐτυχίαν, μὴ ἄφνω βροντήσῃ κεραυνὸς καὶ γίνῃ πλημμύρα.

Πλὴν ἤδη τοῦ Τιθωνοῦ ἡ φίλη προβάλλει καὶ λέγομεν . .

Οὕτως ἐπέρων τὰς ἐσπέρας.

Διὰ νὰ ἴδωμεν τὸν Νότην καὶ τὴν Νάσσων μετὰ τὸ βῆμα τοῦ Φοίβου.

IV

Εἰς τὰκτρα τοῦ χωρίου παρὰ τὴν ῥίζαν ὑψικρήνου βράχου, ῥυαξ παχὺς, ρεῦμα μᾶλλον, ἐκ χαράδρας καταρρέει, καὶ ἀρδεύει τὴν στενὴν τοῦ χωρίου κοιλάδα.

Ἐκεῖ αἱ παρθένοι τῆς κόρης λευκαίνουνσι τοὺς χιτῶνας, καὶ ἀνελίσσουσιν ἐπάνω βράχου μετὰ κισσοὺς ἐστεμμένους, ὅπου ὁ Φοῖβος θερμαίνει αὐτοὺς. Ἐκεῖ αἱ βουκολίδες δροσιζοῦσι τὴν καίουσαν γλῶσσαν τῆς ἀγελάδος ψάλλουσαι τὸ ᾄσμα τῆς νύμφης τῆς Κρήνης.

Ἀλλὰ πολλάκις αἱ παρθένοι ἐπαύσαν τὸ ἔργον ὠχρίῳσαι, καὶ αἱ βουκολίδες τὸ ᾄσμα. Ὁ μικρὸς καταρράκτης δὲν κατέπιπτε πλέον εἰς διαυγῆ ῥεῖθρα, ἀλλ' ἐκύλιεν ἀφρίζον αἷμα . . καὶ ἤκούετο ὁ μυκηθμὸς τοῦ βοῦς ἀρνούμενου νὰ πῇ, καὶ ὁ τιναγμὸς τῆς πέτρης τοῦ πτηνοῦ φεύγοντος τὸ αἱμάτινον ὕδωρ.

Πολλάκις ἡ χαράδρα ἔχυνε νωπὰ ἐπὶ ἄνθη, ὅσῃ λευκαθέντα καὶ ἄλλα περίεργα. Ἀλλ' οἱ ἀγρόται ἐφρικῶν ὁπότεν ἔδλεπον αἷμα.

Ἦτο οἰωνός!

Μίαν φορὰν ἐφάνη τὸ αἷμα. Στιγμὴ δὲν παρήλθε καὶ ἐκρημνίσθη εἰς βράχους ἡ ἀγελάς τοῦ γέροντος Πέτρου! ἄλλην, ἔπεσε κεραυνός! καὶ ἄλλοτε ἀπέθανε γραῖα! Φρικτὰ πράγματα τὰ ὅποια ἀνέγραφεν, ἐπλαττεν, ἐμεγαλοποιεῖ τὸ χωρίον . . καὶ ἡ νύσσα θερμῆς δεήσεως ἀνέθρωσκεν εἰς οὐρανοῦς.

Ἐπὶ τὸν περὶ τῆς χαράδρας παραδόσεις βαθεῖαι ὡς αὕτη.

Ἐκεῖ πᾶσαν αὐγὴν τινάσσω τὸν μόλυβδον τῶν βλεφάρων ἐλούετο ὁ Νότης ῥίπτων ὀπισθεν τὴν μαύρην του κόμην. Ἐρρόδιζε τὰς παρειάς του τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, καὶ ῥιγῶν ἐπανήρχετο, ἤρπαζε τὸν μαστὸν τῆς λευκῆς ἀγελάδος καὶ ἐρρόφα τὸ γάλα. Ἡ μήτηρ ἐξήλειπεν εἰτα μετὰ φίλημα τὴν πᾶχυν τοῦ γάλακτος ἐκ τοῦ χεῖλους τοῦ τέκνου. Ὁ Νότης ἐμελεπεν, ἐδρεπεν ἄνθη, ὠρχεῖτο . . ὅλα, ὅλα αὐτὰ ἦσαν εὐτυχία τῆς Νάσσως.

Τὰς ἡμέρας τοῦ Κυρίου ἡ ἀηδὼν εἰσῆγα.

Διότι ὁ αὐλὸς τοῦ Νότη ἦχε ὑπὸ τὴν κλίνουσαν ἰτέαν, καὶ αἱ βουκολίδες, Ναϊάδες, ἐπληττον μετὰ τοὺς μικροὺς ῥοδίνους των πόδας τὴν γῆν τόσον ἐλαφρὰ, τόσον! ὥστε τὸ κρίνον ἀνίστατο ἐπὶ δροσερὸν ὑπὸ τὸ κοῖλον τοῦ γυμναῦ ποδός.

Καὶ ἐκυλίνοντο αἱ ἡμέραι εὐτυχεῖς.

Ποία μήτηρ ἠγάπα τόσον τὸ τέκνον, ὅσον ἡ Νάσσω τὸν Νότην;

V

Μίαν αὐγὴν ἡ χρυσὴ τῆς Νάσσως κόμη ἦτο κατάργυρος. Ῥυτίδες πλειότεραι τῶν Ματῶν τοῦ βίου της πύλακουν τὸ χθὲς αὐγάζον μέτωπόν της.

Ἡ κυπάριστος ἐλύγισε καὶ ἡ κορυφή της λούετα εἰς λίμνην πυρίνην δακρύων.

Ζῆς, Νάσσω;

Ἀλλ' ἡ ζωὴ σου εἶναι τὸ μειδιάμα τοῦ τέκνου σου, καὶ ἐγγύς σου δὲν βλέπω τὸν Νότην· ποῦ εἶναι ὁ Νότης σου; ποῦ ἡ μολπή του; ποῦ ὁ αὐλὸς του;

Φεῦ! ὁ Νότης εἶναι μακράν. Πλανᾶται ἐπὶ τὰ ὄρη τῆς Ἀρκαδίας· φέρει ῥάβδον ποιμένος, καὶ ὁ αὐλὸς του συγκαλεῖ εἰς τὴν δύσιν τοῦ Φοίβου τὴν ποίμνην τοῦ Βένι τῶν Ἀρκάδων.

Οὗτος διήρχετο ἐκείθεν ἡμέραν τινα ἐπὶ τοῦ ἀραβῆς ἵππου του, ἤκουσε τὸν αὐλοῦντα Νότην.

— Νέε, τῷ λέγει, ὁ αὐλὸς σου εἶναι καλὸς νὰ συγκαλῇ τὴν ποίμνην μου. Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἀρκαδίας.

— Ὁ αὐλὸς μου εἶναι καλὸς νὰ βαυκαλίσῃ τῆς μητρός μου μόνον τὰ στήθη· μένω πλησίον της· μειδιῶν ἀπαντᾷ ὁ Νότης.

— Μᾶρσκεῖ τὸ μειδιάμα σου!

— Ἐπλάσθη νὰ ζῇ τὴν μητέρα μου.

— Ἐπάνω, παιδίον, φωνεῖ ὁ Βένι· καὶ ῥίπτει τὸν Νότην ἐπάνω τοῦ τέκνου τῆς Ἀραβίας.

Ὁ Νότης εἶχεν αὐλόν . . . ὦ! εἰν εἶχε ξίφος! ὦ! εἰν εἶχε ξίφος!

Ἡ φορβὰς τῆς Ἀραβίας αἰσθάνεται τὸν πτερνιστῆρα τοῦ Βένι, πετᾷ. Ἡ ἀστραπή βραδύτερον τοῦ ἵππου τοῦ Βένι διέρχεται πρὸ τοῦ οἰκίσκου τῆς Νάσσως· ἀλλ' ἡ μήτηρ ταχύτερον βλέπει.

Νότη μου, Νότη μου! ῥηγνύει φωνὴν, καὶ ἵσταται ὑψηλὴ, ἀναυδος, ἀκίνητος, μὴ πνέουσα. Ἡ γῆ φεύγει πρὸ τῶν ποδῶν της, καὶ ἡ μήτηρ ἐτοίμη νὰ πέσῃ, ἀγωνιᾷ, περιμένει στήριγμα τὸν αὐλὸν τοῦ τέκνου της.

— Μητὲρ μου, μητὲρ μου, μ' ἄρπάξουσιν, φωνεῖ ὁ Νότης . . . Ἡ μήτηρ σωρὸς πίπτει χαμαί.

Ἡ δὲ αὖρα ραντίζει τὴν λειπόθυ-
μον Νάσσων δρέπουσα τοὺς λόγους τοῦ
ἐπταμένου Νότη.

— Μῆτερ μου! ὦ! μὴ ἀποθάνης, διότι
ὁ Νότης σου δὲν θὰ ζήσει. Θὰ ἐπα-
νέλθω, μῆτερ μου. Ἴδὲ, δρέπον, λάβε
μειδιάματα πολλὰ πολλὰ, ἵνα ζήσης
ἕως οὗ ἐπανέλθω... καὶ ἡ αὖρα ἐξέ-
πνευσε μὲ τοὺς ὑστάτους λόγους τοῦ
Νότη.....

Ὅταν ἡ Νάσσω ἠγέρθη ἔφερε βάρος
ἐνὸς αἰῶνος· ἀλλ' ἔζησε, διότι θὰ ἔζη
καὶ ὁ Νότης τότε. Δὲν τὸ εἶπεν ὁ Νό-
της τῆς; ἔπειτα ἦν ἀδύνατον ν' ἀπο-
θάνῃ ὁ εἷς καὶ νὰ ζήσῃ ὁ ἄλλος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Δ' ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Πόλη — Ὑλη

Ἐλυσαν αὐτὸ πρῶτος ὁ κ. Στίλ-
πων Π. Ἰωαννίδης. Κατόπιν ὁ κ. Ἰω-
άννης Πατρίκιος διὰ τοῦ ἐξῆς τετρα-
στίχου:

Ἄν ἔλλοτε ἐφόδιζεν, ἂν ἔλλοτε ἠπειλεῖ
Ἐκν ὡς μέγα φόδητρον παρίστατο ἡ Πύλη
Τώρα οὐδ' ὡς αἰνιγματος μικροῦ κρατεῖται Ὑλη
καὶ δὲν τὴν σώζει οὐδὲ κὰν τοῦ Παρθενώ-
(ν ο ς στήλη

Αἱ δεσποινίδες Εὐγενία Χωματια-
νοῦ, Ἐλένη Κολποδίνου, Ἀσπασία Πο-
σειδῶνος καὶ ἡ κ. Χαρίκλεια Μαλοκίνη.

Οἱ κ. κ. Μ. Θεοδώρου, Γ. Κ. Καρα-
τζούλας, Κ. Τσουνουκόπουλος, Σύλλο-

γος Λεκρεβίδης, Ι. Κ. Κυρούσης, Ρω-
μαΐδης, καὶ Δημ. Παναγιωτίδης.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Ε' ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Ναβουχοδονόσωρ

Ναῦς—βοῦς—χοῦς—δοῦς—ναῦς—σωρὸς

Πρῶτος ἔλυσε τὸ ἀνωτέρω αἰνίγμα
ὁ κ. Κωνσταντῖνος Παρασκευόπουλος,
μαθητὴς τῆς σχολῆς τῶν ἀπόρων παί-
δων. Κατόπιν αἱ δεσποινίδες Εἰρήνη
Φουστιάνου, Εὐγενία Χωματιανοῦ, Ἐ-
λένη Κολποδίνου καὶ ἡ ἐν Κιάτῳ κυ-
ρία Χαρίκλεια Πανταζῆ.

Οἱ κ. κ. Στίλπων Ἰωαννίδης, Δ.
Θεοδώρου, Σπ. Σολομών, Γ. Νικολέτος,
Ἄρ. Καρτέσιος, Νικόλαος Γεωργακό-
πουλος, Ι. Κ. Κυρούσης, Παναγ. Νά-
σος, Ἰω. Πατρίκιος, Κωνστ. Τουνουκό-
πουλος καὶ Γ. Βόμβας.

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρω λυτῶν ἔ-
στειλαν ἡμῖν τὴν λύσιν ἐμμέτρως, ἠθέ-
λομεν δὲ τὰς δημοσιεύσει ἂν εἴχομεν
πλεיותרον χῶρον.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΣΤ'.

Τῶν αἰνιγμάτων λόγος ἴαν ἔσται ἐπιτυχθεὶς,
Τώρα νὰ μ' εὕρῃς, φίλε, καὶ ἀμέσως, εἶναι εὔ-
(κολον.

Πολλὰκις εἰς συλλογισμοὺς καὶ σκέψεις αἱ ἐνέ-
(δαλον,

Καθόσον ἀπόδρα ἐπεθύμησας τὴν γνωριμίαν μου·
Χάρ᾽ ἂν μ' εὕρῃς σὲ καταλαμβάνει κ' ἀγαλλία-
(σις.

Ἡ κεφαλὴ μου, καὶ ὁ τράχηλος, κ' οἱ δύο πό-
(δες μου,

Εὐρίσκονται καθ' ὅλον σου τὸ σῶμα, εἶναι εὔ-
(παρεῖς,

Τὸ εἶναι σου· ἄνευ αὐτῶν νὰ ζήσῃς εἴν' ἀδύνατον.

Τὰ δύο πρῶτά μου λαβὼν, τὸ πέμπτον καὶ τὸ

(ἔσχατον,

Θὰ μ' ἴδῃς φεύγουσαν εὐθὺς εἰς βράχους ζῶον

(λαίμαργον·

Τὸν κῆπον κλείσον κ' ἀσφαλῶς εἰπὲ νὰ τὸν

(φρουρήσῃς,

Δὲν θὰ ἀφῇσω ἐν αὐτῷ οὔτε ἐν φύλλον πράσινον·

Ἀλλὰ νὰ ἐννοούμεθα, θὰ μ' ἴδῃς ἂν τικεῖ-

(μ εν ο ν

Οὐδέποτε δὲ εἰς κυρία ν, φίλε, ὁ ποικί-

(μ εν ο ν.

Τὰ δύο μου τὰ πρῶτα αἱ γυναῖκες ἔχουσιν φίλ-

(τατα·

Αὐτῶν προτάσσονται καὶ προηγούνται μετὰ

(πνεύματος

Κ' ὅτ' εἶναι εἰς τοὺς κόλπους τῶν ἐντόνων, τὸ

(κηρύττουσιν.

Διαπορῶν, νομίζω, καὶ ἐκστατικὸς νὰ ἔστασαι!

Τὸ τρίτον λάβε γράμμ', ἂν θέλῃς, καὶ τὸ ἔσχα-

(τον,

Καὶ τότε, νὰ ἐγώ, θὰ σοῦ φωνάξω ὥς μὲ σάλ-

(πιγγα.

Ἀκόμη;... Εἴν' ἀδύνατον νὰ λύτῃς τὸ τὸ

(αἰνίγμα

ΑΙΝΙΓΜΑ Ζ'

Τ' εἶν' ποῦ δὲν βλέπει ὁ Θεός,

Οἱ βασιλεῖς σπανίως,

Ἀλλὰ ὁ κόσμος ὁ κοινός

Τὸ βλέπει αἰωνίως;

Τῷ πρώτῳ λύτῃ ἐκ τῶν συνδρο-
μητῶν, ἀμφοτέρων τῶν ἀνωτέρω αἰ-
νιγμάτων, καὶ ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐν
ταῖς ἐπαρχίαις, καὶ ἐν τῷ ἐξωτερι-
κῷ, ὁ Παρθενὼν δωρεῖται ὥραϊον
βαρόμετρον, μετ' ἀπλότητος καὶ χά-
ριτος κατεσκευασμένον, μικρὸν κα-
λὸν κόσμημα τραπέζης.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφου Ἰωσήφ Μερν
Τιμᾶται δρ. Ὡ.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΑΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἐτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἐξαμηνιαίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὥραϊον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται

ΔΩΡΕΑΝ